

13. tanulmány

Az evangélium és az egyház

Szeptember 16., szombat délután

Az Úr mondja: „Boldogok ti, akik minden vizek mellett vettek...” (Ésa 32:20). Minden vizek mellett vetni annyit jelent, hogy mindenhová adunk, ahol segítségünkre szükség van. Ez nem fog szegénnyé tenni bennünket. Aki bőven vet, bőven fog aratni. Az arató a vetés által sokszorosítja meg magvait. Így áldásainkat is azáltal növelhetjük meg, hogy továbbadjuk azokat. Isten Igéje bőséget ígér számunkra, hogy adhasunk másoknak is.

Amikor életünk áldásait továbbadjuk, az elfogadó hálája előkészíti szívét a lelki igazságok befogadására, és így termést hoz az örök életre.

A magnak a földbe vetése a Megváltó értünk hozott áldozatát szimbolizálja. Jézus így szólt: „... Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem” (Jn 12:24). A mag csak Krisztus áldozata által hozhat termést Isten országa számára. A növényvilág törvénye szerint az élet az Ő halálának eredménye, gyümölcse.

Így van mindazoknál, akik Krisztus munkatársaiként gyümölcsöt teremnek, mert náluk az önérdeknek, önszeretetnek el kell tűnnie. Életünket bele kell vetnünk a világ szükségének barázdájába; az önfeláldozás törvénye egyben önmagunk megtartásának a törvénye. A földműves azáltal őrzi meg magvát, hogy elveti azt. Így akkor őrizzük és tartjuk meg életünket, amikor készségesen átadjuk azt Isten és embertársaink szolgálatára. – *Előtted az élet*, 109–110. o.

Sokak számára terhes küzdelem az élet. Érzik elégtelenségüket, ezért boldogtalanok, és kételkedők is; azt gondolják, nincs miért hálásnak lenniük. Nyájas szavak, együtt érző tekintet, a megbecsülés kifejezése

sok küszködőnek és magára hagyatottnak olyan lenne, mint a pohárnyi üdítő víz a szomjazónak. A szeretetteljes cselekedet, a részvételteljes szó könnyítene a súlyosan rájuk nehezedő terheken. Az önzetlen szeretet minden egyes szava vagy tette Jézus Krisztus szeretetének kifejezése az elveszett emberiség iránt.

Az irgalmasok „irgalmasságot nyerne” „A mással jól tevő ember megkövéredik; és aki mást felüdít, maga is üdül” (Péld 11:25). A részvételteljes szívre édes béke vár, boldog elégedettség a magáról megfellelkező, mások javára végzett szolgálatban. Az ember lelkében lakozó és életében is megnyilvánuló Szentlélek meglágyítja a kemény szíveket, szeretetet és gyöngédséget ébreszt. Azt fogjátok learatni, amit vetettetek. „Boldog, aki a nyomorultra gondol... Az Úr megőrzi azt és élteni azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának” (Zsolt 41:2-3). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 23. o.

Szeptember 17., vasárnap – Erősíteni azt, aki elesett

Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örökös társainvá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is!

Ne engedjük, hogy a tévelygők elcsüggedjenek! Ne tűrjünk meg magunkban farizeusi szigort, és ne bántsuk meg testvérünket! Ne adjunk helyet szívünkben a keserű gúnynak! Beszédünkben még csak nyoma se legyen megvetésnek! Egyetlen szavunkkal, részvétlen magatartásunkkal, gyanakvó, bizalmatlan viselkedésünkkel a pusztulásba sodorhatunk valakit, akinek testvérré, a tapasztaltabb testvér együttérzésére lenne szüksége. Szorítsuk meg kezét megértő szeretettel, imádkozzunk vele, és Isten gazdag áldását hinti reánk. (...)

Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a Végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életé-

ben megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé” (Róm 8:9). Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy Istennel együtt legyen az örökkévalóságban. – *Krisztus példázatai*, 250–251. o.

Isten gyógyító ereje hathatja át az egész természetet. Ha egy fát megvágunk, egy embert megsebesítenek vagy eltörik egy csontja, a szervezet azonnal megkezdi a sérülés helyreállítását. Sőt, mielőtt a szükség léteznék, a gyógyító tényezők már készenlétben állnak, és mihelyt megsérül egy testrészünk, minden erő hozzálát a helyreállítás munkájához. Így van a lelki birodalomban is. Mielőtt a bűn előidézte a nyomort, Isten gondoskodott előre orvosságról. Az ellenség megsebez és összezúz minden embert, aki enged a kísértésnek, de ahol megjelenik a bűn, ott van a Megváltó is. Krisztus munkája az, hogy „... a töredelmes szívűeket meggyógyítsa, és a foglyoknak szabadulást hirdessen...” (Lk 4:18).

Ebben a munkában együtt kell működnünk. „Még ha előfogja is az embert valami bűn... igazítsátok útba az olyant...” (Gal 6:1). „Igazítsátok útba” azt jelenti, hogy a tévedőt helyezzük vissza régi állapotába, mint ahogyan a kifcamodott részt visszahelyezzük ízületébe. Milyen gondolatot ébresztő kép! Aki tévedést követ el vagy bűnbe esik, kiesik a körülötte zajló élet összefüggéséből. Felismerheti tévedését, és bűnbánattal telhet meg, de nem képes helyreállítani önmagát. Zavarban és bajban van, mint akit legyőztek, ezért gyámoltalan. Vissza kell őt nyerni, meg kell őt gyógyítani, helyre kell állítani! Ti lelkieg igazítsátok útba, állítsátok helyre azilyent! Csak a Krisztus szívéből eredő szeretet képes meggyógyítani! Csak az képes meggyógyítani a megsebezett lelkeket, akiből úgy árad ez a szeretet, mint a fának a nedve, vagy a testnek a vére! – *Előttes az élet*, 113. o.

Szeptember 18., hétfő – Óvakodni a kísértésektől

Isten ígéretei nem azért vannak, hogy elbizakodva azokra támaszkodjunk, ha meggondolatlanul, vakmerőn veszélybe robogunk, megsértve a természet törvényeit, vagy semmibe véve a józan belátást, melyet

Isten használatra adományozott nekünk. Ez nem valódi hit, hanem elbizakodottság...

Sátán világi megtiszteltetéssel, gazdagsággal s az élet élvezeteivel közelít hozzánk. Kísértései változatosak, hogy kielégítsék minden rendű és rangú ember ízlését, elcsábítva magukat Istentől, hogy inkább szolgálják magukat, mintsem alkotójukat. „Mindezeket neked adom, mondja Sátán az embernek, hírnevet, birtokot, hatalmat, megtiszteltetést és gazdagságot.” Elbűvöl, elámit és árulón romlásba csalogat. Sátán elégedett, ha átadjuk magunkat a szív és az élet világiasságának. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 25. o.

A tanítványok látták munkájuk sikerét, és abban a veszélyben forogtak, hogy maguknak tulajdonítják az érdemet, lelkük felfuvalkodik, és Sátán kísértéseinek esnek áldozatául. Nagy munka állt előttük, és legelőször azt kellett megtanulniuk, hogy erejük nem önmagukban, hanem Istenben rejlik. Akárcsak Mózesnek Sínai pusztájában, Dávidnak a júdeai dombokon, vagy Illésnek Kerith patakjánál, a tanítványoknak is vissza kellett vonulniuk szorgos tevékenységük színhelyéről, hogy közösségben legyenek Krisztussal, a természettel, és saját szívükkel. – *Jézus élete*, 360. o.

Aki az élő Isten hírnökének vallja magát, kész kell, hogy legyen mindenkinek szolgálni, nem kerekedhet felül testvérein, jósággal telt szelíd lelkülettel kell rendelkeznie. Ha téved, készen kell, hogy legyen teljes mértékben bevallani tettét. A jó szándék nem lehet mentség a véték elkövetésére. A beismerés nem fogja megingatni a gyülekezet bizalmát a hírnökben, hanem jó példával fog szolgálni, s a közösségben a bűnvallomás lelkületét fogja bátorítani, aminek édes egység lesz az eredménye. Aki azt állítja magáról, hogy tanító, annak a kegyesség, a szelídség és az alázat példájával kell járnia, szelíd lelkűnek kell lennie, hogy lelket nyerhessen Jézus és a Biblia igazságai számára. – *Korai írások*, 135. o.

A Názáreti Jézus nevében kérlek, hogy tegyétek félre a lelki büszkeséget és a felsőbbrendűségi érzés szeretetét. Válgatok gyermekekké, ha a küzdelem végén szeretnétek a királyi család tagjai, a mennyei Király

gyermekeivé válni. Újból és újból olvassátok el Jn 17. fejezetét. Az imát, amit az Üdvözítő a tanítványaiért mondott Atyjának, érdemes gyakran elismételniünk és átültetniünk az életünkbe. Ezáltal fog felemeltetni az elbukott ember; mivel az Úr megígérte, hogy ha megőrizzük az egységet, Isten úgy fog szeretni, ahogyan a Fiát szerette, a bűnös üdvösséget nyer, és Isten örökkön át dicsértetik. – *Sons and Daughters of God*, 295. o.

Szeptember 19., kedd – Terhek hordozása

Az Úr senkit sem készített fel arra, hogy egyedül viselje a munka terheit. Különböző képességű férfiakat gyűjtött egybe, hogy közösen tanácskozva segítsenek egymásnak. Így az egyik tapasztalatának és képességének a hiányát pótolja a másik hozzáértése és tapasztalata. Mindannyiunknak alaposan tanulmányoznunk kellene a korinthusiaknak és efézusiaknak adott utasításokat a Krisztus testének tagjai között levő kapcsolatokra vonatkozóan. (...)

Le kell mondanod saját akaratodról és utadról, hogy világosságot kaphass azoktól, akiket Isten saját kezének támaszaiként hívott el, és akik által segíteni szeretne neked. Járulj Krisztushoz vigasztalásért! Ragadd meg az Ő kezét, és várj mindaddig, míg akaratodat alá tudod vetni az Ő akaratának. Sokan túl sietősen imádkoznak. Gyors léptekkel haladnak át Krisztus szerető jelenlétének árnyékán, és csak néhány pillanat erejéig időznek a mennyi Tanítómester jelenlétében, aztán visszatérnek saját munkájukhoz és terheikhez. – *Istennel ma*, 149. o.

„Tartozunk **pedig, mi** az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk” (Róm 15:1). Még akkor is helyesen kell egymáshoz viszonyulnunk, ha ez áldozattal jár. Krisztus végtelen áldozatot hozott érettünk, és mi nem vagyunk képesek másokért áldozatot hozni? Legyünk figyelmesek, hogy ne sebezzen meg Isten gyermekeinek szívét, mert ha ezt tesszük, akkor Krisztus szívét sebezzen meg. – *The Upward Look*, 31. o.

Az apostol inti az önmagukban bízókat: „Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg... Mert kiki a maga

terhét hordozza” (Gal 6:3,5). Mindenki téved, aki a testvérei fölött állónak tekinti magát ítélőképesség és tapasztalatok tekintetében, és megveti tanácsukat, figyelmeztetésüket. Csalárd a szív. Vizsgálja hát meg jellemét és életét mindenki a Biblia mértékével. Isten szava biztos fényt vet életünk útjára. Akik őszintén keresik az Úr bölcsességét, azokat Ő a helyes útra irányítja a sokféle hatás ellenére, amely elterelni és lefoglalni igyekszik gondolataikat. Végül is mindenki saját magáért áll vagy bukik, nem az ellenkezők vagy egyetértők véleménye alapján, és nem emberi ítélet szerint, hanem Isten ítélete szerint, a valódi jellem alapján. A gyülekezet figyelmeztethet, tanácsolhat, inthet, de senkit sem kényszeríthet a helyes útra. Aki csökönyösen semmibe veszi Isten szavát, annak viselnie kell terhét, Isten előtt felel önmagáért, és el kell szenvednie útjának következményeit. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 247. o.

Szeptember 20., szerda – Krisztus Törvénye

Ha Krisztus családjának egyik tagja kísértésbe esik, a többi tagnak törődnie kell vele, mégpedig jóindulattal. Törekedniük kell botladozó lábát felegyenesíteni, s megnyerni őt a tiszta, szent életnek. Isten ezt a szolgálatot gyülekezetének minden tagjától megkívánja. Az Úr családjának tagjai legyenek bölcsek és éberek, tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy gyengébb hittestvéreiket megóvják Sátán rejtett hálójától.

Ez a belmissziós munka ugyanúgy javukra szolgál azoknak, akik végzik, mint azoknak, akikért folytatják. A szíves érdeklődés, amit a családi körben tanúsítunk, jóindulatú szavaink, amelyeket testvéreinkhez és testvérnőinkhez intézünk, alkalmasakká tesznek, hogy az Úr családja tagjaiért munkálkodjunk, akikkel, ha Krisztushoz hívek maradunk, örök korszakokon át együtt élünk majd. „Légy hű mindhalálig – mondja Krisztus –, és néked adom az élet koronáját.” Ezért gyámkodjanak gondosan az Úr családjának tagjai testvéreik és testvérnők felett. Válg barátjukká! Ha szegények, és szűkölködnek táplálékban és ruházatban, segíts testi és lelki ínségükön. Így kettős áldásukra válhatsz. – *Evangelizálás*, 353. o.

Jöjj Hozzá úgy, ahogy vagy, és bízd magad az Ő karjaira. Hidd, hogy elfogad, hisz megígérte. Ne próbálj nagy tettet végrehajtani, ami

ajánlhatna téged Isten előtt, hanem bízz Benne most, már most... Alázatos hittel járulj Elé, hisz Ő sosem mondta a szenvedőknek és szűkölködőknek, hogy hiába keresik az Ő arcát. Tudjuk, hogy bűnösök vagyunk, hogy gyakran vétkezünk, és folyamatosan legyőznek bennünket a kísértések; ez azonban nem szabad, hogy arra késztesen, hogy nagy szükségletünk ellenére távol maradjunk attól, Aki egyedül képes segíteni és megmenteni Sátán hatalmától. Így dolgozik az ellenség: el akarja csüggeszteni az embert.

Micsoda bizonyítékával rendelkezünk Jézus semmihez sem fogható szeretetének azáltal, hogy elhagyta a mennyet és lejött a földre, hogy segítségünkre lehessen! Ő mondta: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Mt 11:28-30). – *The Upward Look*, 328. o.

Némelykor elmondjuk panaszainkat az embereknek, elbeszéljük szükségleteinket azoknak, akik nem segíthetnek, és elhanyagoljuk azt, hogy mindent megvalljunk Jézusnak, Aki képes a szomorúság útját az öröm és békesség útjává változtatni...

Célja, hogy a barátunk legyen, hogy életünk minden útján elkísérjen bennünket. Ő mondta: „Én vagyok a te Urad, Istened, járj velem, és világgosságot árasztok az utadon.” Jézus, a mennyei felség felajánlotta, hogy aki Hozzá viszi terheit, gyengeségeit és aggodalmait, befogadja őt fenséges jelenlétébe. – *Our High Calling*, 97. o.

Szeptember 21., csütörtök – Vetés és aratás

Isten természeti törvényei szerint az okot változatlan bizonyossággal követi az okozat. Az aratás igazolja a megelőző vetést. Itt nem tűrik el a tettétést. Az emberek megcsalhatják embertársaikat, dicséretet és jutalmat kaphatnak oly szolgáltatásért, amelyet nem végeztek el. A természetben azonban nem érvényesülhet a csalás. A hűtlen földművesre az aratás elhozza a kárhoztatás ítéletét. Ez a legmagasabb értelemben

véve igaz a lelki élet birodalmában is. A gonosz látszólag sikert arat, de a valóságban nem. A gyermek, aki kerüli az Iskolát, az ifjú, aki hanyag tanulmányaiban, a jegyző vagy az inas, aki nem szolgálja munkaadójának érdekeit, bármilyen foglalkozású vagy hivatású ember, aki hűtlen munkakörében – áltathatja magát, hogy mindaddig előnyt nyer, amíg el tudja rejteni gonoszságát. Ez azonban mégsem igaz, mivel megcsalja önmagát. Az élet aratása a jellem, amely eldönti sorsát mind erre, mind az eljövendő életre.

Az aratás az elvetett mag megsokszorozódása. Minden mag fajtájának megfelelő termést hoz. Így van ez dédelgetett jellemvonásainkkal is. Az önzés, az önszeretet, az önbecsülés, az önös érdek önmagától termelődik újra, és ennek vége nyomorúság és romlás. „Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet” (Gal 6:8). A szeretet, a rokonszenv és a kedvesség az áldás gyümölcseit termi meg, és múlhatatlan aratást eredményez. – *Előtted az élet*, 108. o.

„Annak okáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a mi hitünknek cselédeivel” (Gal 6:10).

Krisztus különleges súllyal bízta meg egyházát azzal, hogy gondoskodjék a szűkölködőkről, különösen a saját tagjai közül valókról. Istennek minden egyházban vannak szegényei. Közöttünk is mindig vannak szegények, és Krisztus a gyülekezet tagjait személy szerint teszi felelőssé a róluk való gondoskodásért.

Ahogy egy igazi család tagjai gondot viselnek egymásról – szolgálnak a betegeknek, támogatják a gyengéket, tanítják a tudatlanokat, oktatják a tapasztalatlanokat –, úgy „hitünk cselédei”-nek is törődniük kell szűkölködő és elhagyatott tagjaikkal. Semmi esetre sem szabad őket elhanyagolni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 201. o.

Aki szereti Istent, szeretni fogja embertársait is, sőt mi több, gyöngéd együttérzéssel tekint Isten teremtményeire. Amikor Isten Lelke lakozik az emberi szívben, akkor a szenvedés enyhítésére, és nem annak előidézésére készíti azt... Oda kell figyelniük minden szenvedőre, és legyünk Isten ügynökei, akik mindent megtesznek, hogy

gondoskodjanak a szükségben levőkről. Isten munkatársai kell, hogy legyünk...

Tegyük fel őszintén a kérdést: Ki az én felebarátom? Nem csak a szomszédaink és közeli barátaink tartoznak a felebarátok közé, nem csak a gyülekezetünk tagjai vagy azok, akik hozzánk hasonló módon gondolkodnak, hanem a teljes emberi család. Jót kell tennünk mindenkivel, de főleg hittestvéreinkkel. Minden embernek be kell mutatnunk, mit jelent engedelmeskedni Isten törvényének. Mindenek felett szeretnünk kell Istent és embertársainkat úgy, mint önmagunkat. – *Sons and Daughters of God*, 52. o.

Szeptember 22., péntek – További tanulmányozásra

Krisztushoz hasonlóan, 330. o.